

begravningstal.se

Kära familj, kära vänner,

tack för att ni är här idag för att ta farväl av vår Mamma Ingrid – Ingrid Elisabet Larsson –
och för att tillsammans hålla fast vid allt det goda hon gav oss.

Mamma föddes i Uppsala den 14 mars 1956.

Hon växte upp där med rötter som hon bar med värme och stolthet,
utbildade sig till sjuksköterska och började arbeta på Akademiska sjukhuset.
Där blev hon kvar i över fyrtio år,
med ett hjärta särskilt riktat mot barnavdelningen.

Hon gifte sig med Karl 1979,
och de flyttade till Enköping där de byggde ett hem som alltid doftade av kaffe,
jord från trädgården
och – väldigt ofta – nybakade bullar.

Jag står här som dotter.

Vi pratade varje dag, ibland om stort, ofta om smått.
Det var inte samtal som krävde mycket – men de gav allt.
Hennes röst var lugn, stadig,
som en hand på min axel.
När jag tappade fotfästet hittade hon rätt ord,
inte för att göra det vackrare, utan för att göra det möjligt.

Det är så många som har mött Mamma Ingrid i hennes yrke.
Hon var varm, omtänksam, tålmodig och orubbligt pålitlig.
På barnavdelningen var hon den som satt kvar en minut till,
som lade filterna rätt,
som svarade på den fråga som inte ställdes högt.
Hon gjorde skillnad i det lilla, varje dag.

Det var hennes sätt att vara modig Skapa ditt eget personliga tal på begravningsst.se

Inte genom stora gester,
utan genom att aldrig slarva med omtanken.

Hemma lät hon dagarna vara enkla och rika på samma gång.

Trädgården var hennes andra språk.

Hon såg vad som behövde stöttas, vad som skulle gallras,
vad som bara krävde tid.

Jag tror hon mötte människor likadant.

Och hennes skratt – stilla, men smittande –

kom ofta när hon såg något bli just som det skulle:

ett frö som tog sig,

en deg som jäste i rätt takt,

ett korsord där sista nyckeln plötsligt föll på plats.

Mina finaste minnen har en självklar scen:

söndagar i köket.

Vi bakade kanelbullar, och mellan degarna kom historierna.

Berättelser om vår familj, om sådant som gått väl och sådant som blivit tokigt,

om misstag man kan skratta åt efteråt,

om mod som ser ut som vardag.

Hennes händer bar doften av kanel och smör,

och samtidigt den där vårdens säkerhet:

händer som kunde trösta och arbeta på samma gång.

Det var i de stunderna jag förstod hennes värderingar:

familjen först,

vänlighet i handling,

tro och hopp som inte slår i dörrar utan öppnar dem.

Det är ett arv jag vill försöka förvalta.

Mamma Ingrid var också hembagaren som gärna delade recept,

körsångerskan i församlingen som höll tonen när vi andra svajade,

korsordslösaren som med en blyertspenna och tålmod kunde tysta en hel
eftermiddag.

Och i trädgården fanns alltid något som behövde planteras, flyttas, vårdas.
Hon lärde oss att det tar tid innan man ser resultat,
men att man varje dag kan göra något litet som leder dit.

Vi är många som kommer sakna hennes trygga famn.
Doften av nybakade bullar som smög sig in under ytterdörren.
Hennes lugna röst som hittade rätt ord.
Karl, din och mammas 47 år tillsammans bär så mycket av detta.
Ni skapade ett hem där Anna och Johan fick växa upp,
och där Alva och Theo hittade sin mormor –
hon som alltid såg dem där de var,
och som hade tid att stanna upp, lyssna färdigt och skratta klart.
Kerstin, för dig var hon alltid storasyster:
den som visste vägen och som ändå gick bredvid.

När sorgen känns som störst vill jag minnas hur Mamma faktiskt såg på livet.
Hon trodde på att det goda är möjligt, mitt i allt det vanliga.
Att man inte behöver tala högt för att göra avtryck,
att man inte behöver snabba lösningar när tålamodet bygger något hållbart.
Kanske kan vi hedra henne genom att göra precis så:
ringa det där samtalet när vi kommer på att någon nog behöver höra en röst,
baka en sats bullar och dela med grannen,
sjunga med i en psalm även om vi inte träffar alla toner,
och möta varandra med den respekt som ger människor mod.

Hon önskade psalmen "Bred dina vida vingar".
Det är en bön om skydd och vila.
Jag hör hur hon skulle nynnat med, lite mjukt i altstämman,
och hur hon efteråt hade gett oss en blick som sa allt:
att det finns hopp,
att vi får vila när vi behöver,
och att vi sedan kan resa oss och gå vidare –
inte fort, men tillsammans.

Mamma uttryckte också en enkel önskan:
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

att vi planterar en pion i hennes minne.

Det ska vi göra.

En pion tar sina egna beslut om när den vill blomma,
men när den väl slår ut påminner den oss om att det vackra kommer tillbaka,
inte identiskt, men på sitt sätt.

Som våra minnen av henne.

De förändras, de djupnar,

och plötsligt - en vanlig dag - doftar det kanel i köket fast ingen har bakat,
eller så hör man ett stilla skratt i ett rum där man nyss var ensam.

Det är så hon blir kvar.

Ingrid Elisabet Larsson,

vår Mamma Ingrid,

född i Uppsala den 14 mars 1956,

avled den 5 april i år, 70 år gammal.

Hon levde som hon lärde:

med familjen först, med vänlighet i handling,
och med en tro som bar.

Hon var sjuksköterskan som gav trygghet,
trädgårdsmästaren som vårdade det som växer,
hemsångerskan som höll tonen,
och mormodern vars famn alltid räckte till.

Vi tar avsked idag,

men inte av det hon har gett oss.

Det bär vi med oss.

I hur vi talar till varandra.

I hur vi lyssnar.

I hur vi gör skillnad i det lilla, varje dag.

Tack, Mamma,

för dina händer, din röst, ditt skratt.

För tålamodet som aldrig tog slut

och för hoppet som aldrig tog slut

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Vi låter dig vila i frid.

Och vi lovar att låta ditt sätt att älska människor fortsätta genom oss.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se